

2. *Bringing L.* First Management Reform Wave in Great Britain : [The Great Problems of Transforming Public Administration with 'New Public Management' Reforms] / Lena Bringenberg. - Germany : Norderstedt, Grin Verlag, 2008. - 88 p.

3. *Jordan G.* The British Administrative System: Principles and Practice / A. G. Jordan. - UK : London : Routledge. - 1994. - 280 p.

4. *Pollitt C.* Handbook of Public Services Management / Christopher Pollitt, Shirley Harrison. - UK : Oxford: Blackwell, 1993. - 312 p.

5. *Rhodes R. A. W.* Theory and Methods in British Public Administration : [the View from Political Science] / Rhodes Roderick Arthur William // Political Studies. - 1991. - Vol. 34. - N 3. - P. 533-554.

6. *Greenwood J.* New Public Administration in Britain / John Greenwood, Robert Puper, David Wilson. - USA : New York : Routledge; 3 edition, 2003. - 304 p.

7. *Ranson S.* Management for the Public Domain: Enabling the Learning Society / Stewart Ranson, John David Stewart. - UK : London, Macmillan, 1994. - 300 p.

8. *Flynn N.* Public Sector Management / Norman Flynn. - UK : London, Sage Publications Ltd ; Fifth Ed, 2007. - 328 p.

9. *Puper R.* Aspects of Accountability in the British System of Government / Robert Puper. - UK : Eastham, Tudor Business Publishing, 1996. - 238 p.

Андрій Буханевич,

здобувач кафедри державного управління

і менеджменту НАДУ

Публічна адміністрація як інститут оптимізації публічного контролю в громадянському суспільстві

У межах статті здійснено теоретико-методологічний аналіз публічної адміністрації як інституту оптимізації публічного контролю в громадянському суспільстві, відповідно до чого розкрито сутність та специфіку функціонування публічної адміністрації як інституту публічного контролю; чітко ідентифіковано основні завдання створення інституту публічної адміністрації; систематизовано основні принципи, на яких має бути побудована діяльність інституту публічної адміністрації; розроблено відповідні оптимізаційні механізми функціонування публічної адміністрації, яка б гарантувала прийняття та реалізацію ефективних громадсько-державних рішень.

Ключові слова: публічна влада, публічна адміністрація, громадянське суспільство, органи державної влади, органи місцевого самоврядування, державно-управлінські рішення.

Within the limits of this article the analysis of public administration is carried out as an institute of optimization of public control in civil society, in accordance with what we are expose essence and specific of functioning of public administration as an institute of public control; the basic tasks of creation of institute of public administration are expressly identified; basic principles are systematized which activity of institute of public administration must be built on; the proper optimization mechanisms of functioning of public administration which would guarantee acceptance and realization of effective publicly-state decisions are developed.

Key words: public power, public administration, civil society, public authorities, organs of local self-government, state-administrative decisions.

Постановка проблеми у загальному вигляді та її зв'язок із важливими науковими чи практичними завданнями. На сучасному етапі суспільно-політичного та економічного розвитку сучасної політичної системи важлива роль належить розробці перспективних напрямів формування та функціонування публічної адміністрації як одного з інститутів оптимізації форм публічного контролю в громадянському суспільстві. У нашому розумінні публічна адміністрація являє собою таку інституційну структуру організації діяльності органів державної влади та місцевого самоврядування, яка забезпечує демократизацію державного управління шляхом створення широких можливостей для налагодження взаємодії влади та громадськості.

Аналіз останніх досліджень і публікацій, в яких започатковано розв'язання даної проблеми і на які спирається автор. Завдяки створенню інституту публічної адміністрації, на думку Б.Данилишина, "влада має стати ближчою до потреб та запитів громадянина, а пріоритетом державної політики має стати забезпечення реалізації прав та свобод громадянина" [1]. Виходячи з цього, на думку вченого, основною метою "розробки концепції реформування публічної адміністрації є визначення шляхів і підходів до створення ефективної системи публічної адміністрації, яка буде надавати якісні послуги громадянам на рівні тих, які відповідають європейським стандартам, а також буде здатна своєчасно та адекватно реагувати на соціально-економічні виклики" [1]. Таке розуміння інституційних засад публічної адміністрації відкриває нові можливості для здійснення публічного контролю в громадянському суспільстві, оскільки тут органи державної влади та місцевого самоврядування перетворюються на суб'єктів "служіння інтересам суспільства". Виходячи з цього необхідно чітко ідентифікувати основні завдання створення інституту публічної адміністрації. До них належать:

- формування стабільної та ефективної організації діяльності державно-управлінського апарату;
- організація професійної, політично нейтральної та відкритої публічної служби шляхом відмежування політичних посад від сфери публічної служби [2];
- створення системи ефективної взаємодії органів державної влади та місцевого самоврядування в напрямі обслуговування інтересів громадянського суспільства;
- запровадження нових організаційних форм і стандартів обслуговування інтересів та потреб громадськості;
- гарантування підконтрольності публічної адміністрації інститутам громадянського суспільства;
- залучення громадськості до участі у формуванні публічної політики.

Аналізуючи функціональну сутність публічної адміністрації як інституту оптимізації публічного контролю в громадянському суспільстві, особливу увагу слід приділити розгляду основних принципів, на яких має бути побудована її діяльність. До таких принципів сучасні західноєвропейські вчені відносять:

- верховенство права як пріоритет реалізації прав та свобод людини і громадянина, гуманізму та справедливості в реалізації публічного управління [3];
- законність як діяльність публічної адміністрації, яка має бути чітко регламентована щодо визначення її функціональних повноважень [4];
- відкритість та доступність у наданні громадськості необхідної інформації про діяльність публічної адміністрації [5];
- пропорційність діяльності публічної адміністрації, яка має чітко організувати свою діяльність відповідно до власних функціональних повноважень, а також відповідно до інтересів громадян [6];
- ефективність як необхідна умова функціонування публічної адміністрації, яка передусім має спрямовувати свою діяльність на досягнення результативності шляхом оптимального використання публічних ресурсів [7];
- підконтрольність інститутам громадянського суспільства як обов'язкова умова функціонування публічної адміністрації [8];
- відповідальність публічної адміністрації за прийняття державно-управлінських рішень [9].

Виділення невирішених раніше частин загальної проблеми, яким присвячується означена стаття. З огляду на зазначене вище основною метою публічної адміністрації має стати реалізація публічно-управлінських функцій органами державної влади та місцевого самоврядування. Більше того, стратегічно "основою метою реформування публічної адміністрації в Україні є виконання суспільного замовлення на ефективні, відповідальні та відкриті інститути виконавчої влади і територіального самоврядування, а відтак і на належне врядування, яке знайде своє безпосереднє втілення через надання якісних публічних послуг громадянам [10, с. 25]. Виходячи з цього "головною метою реформи місцевого самоврядування має стати створення умов для надання якісних публічних послуг на найближчому до громадянина рівні. Проміжними цілями реформи є оптимізація структури адміністративно-територіального устрою для створення ефективної системи публічної адміністрації через широку децентралізацію виконавчої влади та перетворення місцевого самоврядування у фінансово спроможний, ефективний і відповідальний інститут публічної влади" [10, с. 27].

Відповідно до концепції реформування публічної адміністрації в Україні органи місцевого самоврядування на рівні громади мають вирішувати публічні завдання щодо: дитячої дошкільної освіти та виховання; догляду за особами похилого віку та інвалідами; початкової та загальної освіти; профілактики й первинної медичної допомоги; організації торгівлі товарами пер-

шої необхідності; планування використання території; охорони довкілля; будівництва житла; комунального та побутового забезпечення (водогони, каналізації, теплозабезпечення, енергозабезпечення); благоустрою території, утримання місцевих доріг, вулиць, цвинтарів тощо; транспортного забезпечення в межах громади; організації дозвілля (клуб, бібліотека); санітарного контролю та профілактики; ветеринарного контролю і профілактики [7]. Виходячи з цього в концепції реформування публічної адміністрації в Україні чітко зазначено, що громади та органи місцевого самоврядування повинні мати можливість вільно співпрацювати для реалізації спільних інтересів, а відтак органи місцевого самоврядування на рівні району мають вирішувати публічні справи щодо: надання стаціонарних медичних послуг; професійно-технічного навчання та підготовки спеціалістів у коледжах (насамперед орієнтованих на надання послуг місцевого самоврядування); організації та утримання місцевої міліції; утримання доріг районного значення; транспортного обслуговування в межах району; дозвілля і культури (кінотеатр, районна бібліотека, музей) [11].

Формулювання цілей статті (постановка завдання). Метою статті є теоретико-методологічний аналіз публічної адміністрації як інституту оптимізації публічного контролю в громадянському суспільстві.

Досягнення мети зумовлює вирішення низки завдань, а саме: розкрити сутність та специфіку функціонування публічної адміністрації як інституту публічного контролю; чітко ідентифікувати основні завдання створення інституту публічної адміністрації; систематизувати основні принципи, на яких має бути побудована діяльність інституту публічної адміністрації; розробити відповідні оптимізаційні механізми функціонування публічної адміністрації, яка б гарантувала прийняття та реалізацію ефективних громадсько-державних рішень.

Виклад основного матеріалу дослідження з повним обґрунтуванням отриманих наукових результатів. Виходячи із завдань, які має здійснювати публічна адміністрація, слід чітко означити основні технологічні напрями її діяльності як одного із засобів здійснення публічного контролю. До таких технологічних напрямів, на нашу думку, доцільно віднести: вивчення інтересів та потреб громадськості (знання закономірностей виникнення певних суспільних проблем); розробку альтернативних рішень щодо розв'язання суспільних проблем громадськості, реалізації публічної політики.

Реалізація таких технологічних напрямів передбачає запровадження механізмів консультування органів державної влади з громадськістю. З цією метою у західноєвропейському світі готуються такі концептуальні проекти оптимізації публічної адміністрації, як "зелені книги" та "білі книги". Основною метою підготовки "зеленої книги" є "розробка оптимізаційних варіантів здійснення державної політики... її основними завданнями є допомогти повернути увагу громадян до проблеми або можливостей, що виникають,

а також з'ясувати їх ставлення до можливих способів вирішення проблеми або використання наявних можливостей" [12].

У "Білій книзі" наводиться детальна інформація про політику органів державної влади. Її основним завданням є інформування громадськості про державно-управлінські рішення щодо реалізації відповідних суспільних потреб, інтересів та запитів. Більше того, "біла книга" переважною мірою акцентує увагу на моніторингу думки громадськості щодо окремих державно-управлінських рішень. У такому контексті вона сприяє корегуванню громадської думки в напрямі наближення її інтересів до органів державної влади. Відтак саме створення "білої книги" у діяльності органів державної влади України сприятиме запровадженню модернізаційних інструментів здійснення публічного контролю. Запровадження таких модернізаційних інструментів з необхідністю передбачає розробку відповідної методологічної бази. Основу створення такої бази мають становити відповідні методи, які б забезпечували утвердження публічної адміністрації як інституту публічного контролю. До таких методів слід віднести "фокус-групи, письмові консультації, дослідження, опитування громадської думки, анкетування, інтерв'ю, "гарячу лінію", консультативні групи, семінари (конференції), публічні слухання, громадські ради, дорадчі комітети, "відкриті" робочі групи" [12].

Важливою складовою публічної адміністрації як оптимізаційного засобу здійснення публічного контролю має стати "удосконалення адміністративних механізмів оскарження державно-управлінських рішень, дій та бездіяльності органів державної влади" [13]. У цьому відношенні варто поставити питання про механізми звернення громадськості до органів державної влади, які приймають відповідні державно-управлінські рішення на предмет їх перегляду. Це, таким чином, дасть змогу більш прозоро вирішити конфлікт між владою та громадянином зусиллями конкретного органу державної влади. Аби забезпечити результативність такого механізму вирішення певних конфліктних ситуацій, Ю.Габермас пропонує оптимізувати механізми адміністративного оскарження шляхом запровадження спеціальних апеляційних інституцій для розгляду скарг в органах державної влади. На його думку, "такі підрозділи (органи) повинні гарантувати неупередженість при розгляді скарг та об'єктивність цієї процедури... тому доцільно, щоб апеляційні підрозділи (органи) формувалися з числа (або із залученням) представників громадськості... це підвищить об'єктивність розгляду скарг та довіру громадян до адміністративного оскарження" [6].

Слід відзначити, що формування публічної адміністрації в громадянському суспільстві вимагає запровадження ефективного громадського контролю. Першочерговою умовою громадського контролю має стати забезпечення відкритості та прозорості функціонування публічної адміністрації. Це, у свою чергу, вимагає від органів державної влади за участю громадськості "реформувати законодавство про інформацію, зокрема чітко визначити види

публічної інформації, порядок обов'язкового (автоматичного) оприлюднення публічної інформації та створити можливості найширшого доступу до неї, встановити процедуру надання публічної інформації за запитом приватних осіб. При цьому обсяг закритої інформації повинен бути мінімальним, а обмеження - обґрунтованими та чіткими" [8].

Особливо важлива роль у забезпеченні функціонування публічної адміністрації має належати розробці стратегічних методик прийняття громадсько-державних рішень. Тобто це така форма рішень, яка приймається органами державної влади в результаті всебічного залучення громадськості до процесу їх підготовки та прийняття. З цією метою варто розробити відповідні оптимізаційні механізми функціонування публічної адміністрації, яка б гарантувала прийняття та реалізацію відповідних громадсько-державних рішень.

До таких механізмів слід віднести: 1) проведення громадських (публічних) обговорень проектів рішень та консультування з представниками громадськості перед їх прийняттям; 2) звітування посадових осіб органів державної влади перед громадськістю; 3) створення при органах державної влади дорадчих органів із залученням представників громадськості, зокрема громадських організацій, органів професійного самоврядування, науковців, незалежних фахівців тощо [2].

З метою правового забезпечення публічної адміністрації доцільно підготувати проект Закону України "Про доступ громадськості до публічної інформації", який би гарантував прозорість прийняття відповідних державно-управлінських рішень за умови участі громадськості. Новий Закон "повинен визначити види публічної інформації, режими оприлюднення публічної інформації та доступу до неї, відповідальність за порушення права на доступ до інформації тощо. При цьому необхідно дотримуватися двох принципів. Уся інформація, яка є у володінні органів влади, підлягає оприлюдненню. Кількість винятків повинна бути обмежена, винятки повинні бути зрозумілими, описуватися чітко, підлягати контролю на предмет наявності "шкоди" і впливу на "суспільні інтереси" [9].

У межах дослідження ми прийшли до необхідності розуміння публічної адміністрації як оптимізаційного інституту публічно-владної діяльності з управління суспільними процесами, який забезпечує розвиток громадянського суспільства. Публічно-владна діяльність являє собою "сукупність циклічних дій, пов'язаних із виявленням проблем, пошуком шляхів їх вирішення й організацією виконання прийнятих рішень... у процесі виконання публічно-владних функцій посадові особи приймають велику кількість рішень, здійснюючи планування, організовуючи роботу, мотивуючи людей, контролюючи і координуючи всі процеси, пов'язані з діяльністю органу публічної влади" [5, с. 37]. Однак такий підхід, запропонований вченими до розуміння специфіки публічно-владної діяльності, фактично вилучає стратегічну роль інститутів громадянського суспільства у здійсненні функцій держав-

ного управління. Саме виходячи з цього варто особливу увагу приділити громадськості як ключовому суб'єкту функціонування публічної адміністрації.

Процесуальний характер публічно-владної діяльності органів державної влади, який передбачає активне залучення громадськості, включає низку основних етапів. З позиції Ф.Томпсона до таких етапів слід віднести такі (див. табл.) [13].

Основні етапи залучення громадськості в процес публічно-владної діяльності органів державної влади

1. Постановка проблеми (визначення цілей)	<ul style="list-style-type: none"> • виникнення нової ситуації; • виникнення проблеми; • збирання необхідної інформації; • опис проблемної ситуації
2. Розробка варіантів рішень	<ul style="list-style-type: none"> • формулювання вимог-обмежень; • розробка концепції; • збирання і аналіз необхідної інформації; • розробка можливих варіантів рішень
3. Вибір і оформлення рішення	<ul style="list-style-type: none"> • визначення критеріїв вибору; • вибір рішень, що відповідають обраним критеріям; • оцінка можливих наслідків; • вибір оптимального рішення; • узгодження прийнятого рішення; • оформлення прийнятого рішення правовим актом
4. Організація виконання рішення і його оцінка	<ul style="list-style-type: none"> • план реалізації обраного рішення; • доведення рішення до виконавців; • контроль за ходом реалізації рішення; • оцінка рішення проблеми і виникнення нової ситуації

Не всі з указаних етапів, на думку вченого, є обов'язковими, оскільки вони дають змогу чітко показати технологічну роль персоналу у здійсненні публічно-владної діяльності органів державної влади.

Слід зазначити, що утвердження та розвиток публічно-владної діяльності органів державної влади в розвиненому громадянському суспільстві має свої методологічні особливості. Ці особливості безпосередньо зводяться до того, що сьогодні межі "проблеми здійснення публічної влади стають дедалі складнішими і вимагають багатоаспектного розгляду, а отже, і різноманітних знань" [3]. Виходячи з цього "переважна більшість публічно-владних рішень приймається на основі обговорення, шляхом залучення спеціалістів різних профілів або створення спеціальних допоміжних (консультативних, дорадчих, аналітичних та ін.) органів" [3].

Публічно-владна діяльність як важливий атрибут утвердження публічної адміністрації повинна відповідати певним вимогам, які висувуються до неї з боку громадянського суспільства. Цікавою у цьому питанні є позиція А.Сунгурова, яка дала змогу йому чітко ідентифікувати основні критерії вимог, які можуть бути використані для визначення вимог до публічно-владної діяльності. До таких вимог він відносить: обґрунтованість, законність,

чіткість формулювань, реальну здійсненність, своєчасність, економічність, ефективність. "Обґрунтованість означає, що дії органів державної влади мають базуватися на достатній і достовірній інформації, визначати доступні і найбільш ефективні засоби вирішення проблеми. Законність полягає у вимозі, щоб рішення було прийняте в рамках компетенції органу, передбачало санкціоновані законом засоби вирішення питань, а форма акту і процедура його прийняття відповідали вимогам законодавства. Економічність передбачає, що рішення повинно видаватися лише в разі потреби, а за наявності кількох варіантів рішення має обиратися варіант, що вимагає найменших витрат фінансових коштів" [15].

Відтак необхідною умовою здійснення публічної-владної діяльності органів державної влади є здійснення публічного контролю. Його роль безпосередньо має зводитись до цілеспрямованого спостереження за належним виконанням державно-управлінських рішень. У такий спосіб публічний контроль у громадянському суспільстві "дає можливість не тільки коригувати публічно-владну діяльність, але й допомагає передбачити перспективи подальшого розвитку та досягнення конкретного результату" [3].

У межах даного аналізу особливу увагу також слід приділити розгляду основних принципів, на яких має базуватись публічна адміністрація як інститут здійснення публічного контролю. До таких принципів слід віднести: об'єктивність, дієвість, гласність та систематичність [7]. Дотримання цих основних принципів забезпечує інформаційно-аналітичний та експертний характер публічної адміністрації. У такому ракурсі вона саме й виступає інструментом розвитку громадянського суспільства. Технологічно органи державної влади та місцевого самоврядування "вивчають і узагальнюють інформацію, що надходить від підпорядкованих... громадськості та з інших джерел. Інформація, що надходить по каналах зворотного зв'язку, є основою для прийняття органом публічної влади наступних рішень. Без урахування інформації неможливе ані прогнозування, ані планування розвитку керованих систем і об'єктів. З кожним роком вага інформації у сфері здійснення публічної влади неупинно зростає. На органи публічної влади, як і на інші організації, поширюється дія закону інформованості-впорядкованості: чим більшою за обсягом і кращою за якістю інформацією про внутрішнє і зовнішнє середовище володіє організація, тим більшою є ймовірність її стійкого функціонування (самозбереження)" [3].

Слід також відзначити, що утвердження публічної адміністрації як інституту оптимізації публічного контролю в громадянському суспільстві з необхідністю ставить питання про розробку належного інформаційно-експертного забезпечення діяльності органів державної влади та місцевого самоврядування. З цією метою у західноєвропейському світі створюються спеціальні інформаційні служби або системи, статус яких визначається відпо-

відними законами" [11]. В Україні їх статус визначається законами "Про інформацію", "Про порядок висвітлення діяльності органів державної влади та органів місцевого самоврядування в Україні засобами масової інформації" та спеціальними положеннями до них.

Аби оптимізувати публічний контроль над органами державної влади та місцевого самоврядування через створення інституту публічної адміністрації, варто чітко структурувати діяльність відповідних інформаційно-аналітичних та експертних служб, які безпосередньо або й опосередковано забезпечують реалізацію публічного контролю. До таких служб традиційно належать інформаційні управління, інформаційно-аналітичні підрозділи, прес-служби, прес-центри, управління і центри громадських зв'язків, прес-бюро, прес-секретарі та прес-аташе з відповідним апаратом. Ці структурні підрозділи органів державної влади та місцевого самоврядування збирають, аналізують, систематизують, обробляють та оперативно надають інформацію про діяльність цих органів у повному обсязі засобам масової інформації, крім випадків, передбачених Законом України "Про державну таємницю" [2].

У межах даного аналізу особливу увагу слід також приділити аналізу принципів взаємодії публічної адміністрації з інститутами громадянського суспільства. Основними принципами, відповідно до яких здійснюється налагодження взаємодії органів державної влади та місцевого самоврядування і громадськості, є:

- принцип субсидіарності, що передбачає перерозподіл функціональних повноважень між органами державної влади та місцевого самоврядування щодо реалізації інтересів громадськості (це у такий спосіб розширює свободу дій і свободу вибору громадянина у демократичному суспільстві);
- принцип партнерства: у процесі прийняття державно-управлінських рішень завжди має брати активну участь громадськість та органи місцевого самоврядування, які мають об'єктивне уявлення про проблеми свого регіону;
- громадського діалогу: передбачає проведення консультацій органами державної влади та місцевого самоврядування із громадськістю (представниками громадських організацій) на паритетних засадах;
- принцип громадської активності: передбачає безпосереднє залучення громадськості до розробки, реалізації державно-управлінських рішень, врахування позицій громадськості у прийнятті відповідних рішень та здійснення контролю за їх реалізацією.

Важливою умовою розвитку громадянського суспільства саме і виступає дотримання наведених вище принципів. Однак у нормативно-правовому відношенні ці принципи мають виступати в ролі ключової норми взаємодії органів державної влади та громадськості. Виходячи з цього публічна адміністрація як оптимізаційний інститут здійснення публічного контролю в громадянському суспільстві повинен спільно з громадськістю розробляти

відповідні норми адекватної реалізації її інтересів на основі моніторингу інтересів. Більш технологічно цей аспект можна простежити на рівні діяльності органів місцевого самоврядування. Підтвердженням цього є думка польського дослідника, який доводить, що "органи місцевого самоврядування у процесі своєї діяльності зобов'язані розробляти стратегію розвитку різних сфер суспільної діяльності та інформувати про них суспільство... однією із вимог розробки стратегії є планування діяльності влади у довгостроковій перспективі та оформлення його у вигляді конкретних проектів... це є обов'язковою моделлю співпраці влади та громадськості" [4]. У такому контексті публічна адміністрація є важливим інструментом "формування демократичного суспільного порядку шляхом налагодження партнерства між органами державної влади та інститутами громадянського суспільства" [4]. Завдяки створенню таких умов для громадськості щодо її участі в реалізації функцій державного управління органи державної влади та місцевого самоврядування заручаються підтримкою громадськості в здійсненні публічної політики.

Висновки з даного дослідження і перспективи подальших розвідок у даному напрямі. Таким чином, зроблений у межах даної статті аналіз дав змогу проаналізувати теоретико-методологічні засади публічної адміністрації як інституту оптимізації публічного контролю в громадянському суспільстві. Виходячи із чого нам вдалося розкрити сутність та специфіку функціонування публічної адміністрації як інституту публічного контролю; чітко ідентифікувати основні завдання створення інституту публічної адміністрації як одного з найбільш технократичних інститутів забезпечення розвитку громадянського суспільства. Запропонований нами підхід дав змогу систематизувати основні принципи, на яких має бути побудована діяльність інституту публічної адміністрації та розробити відповідні оптимізаційні механізми функціонування публічної адміністрації, яка б гарантувала прийняття та реалізацію ефективних громадсько-державних рішень.

Запропонована методологія дослідження означеної проблематики дала змогу конкретизувати аналітичну складову забезпечення взаємовідносин між органами державної влади та місцевого самоврядування з громадськістю. Відповідно до чого нами доведено, що основою таких взаємовідносин є встановлення відповідних інформаційних зв'язків: зв'язків між органами державної влади та місцевого самоврядування; зв'язки між органами державної влади, місцевого самоврядування та громадськістю. Однак цей аспект розгляду являє собою один із перспективних напрямів розроблення зазначеної проблематики у майбутньому, а тому має виступати предметом окремого аналізу в межах сучасної державно-управлінської науки.

Список використаних джерел

1. Данилишин Б. Цели и принципы реформирования публичной администрации / Б. Данилишин. - Режим доступа : <http://news.liga.net/news/N0828824.html>

2. Кін Джон. Громадянське суспільство. Старі образи, нове бачення / Джон Кін. - К. : АНОД, 2000. - 615 с.
3. Нечаев Д. ФРГ: принципы сотрудничества государства с неправительственными объединениями (90-е годы) / Д. Нечаев // Мировая экономика и международные отношения. - 2002. - № 12. - С. 26-29.
4. Технологии в политике и политико-административном управлении / под общ. ред. М. Г. Анохина. - М., 2005. - 370 с.
5. Яковлев В. Ф. Гражданско-правовой метод регулирования общественных отношений / В. Ф. Яковлев. - Свердловск, 2007. - 510 с.
6. Габермас Ю. Структурні перетворення у сфері відкритості: дослідження категорії громадянське суспільство / Ю. Габермас. - Л. : Вид-во "Літопис", 2000. - 453 с.
7. Sapareto C. Administracao Publica: Modernizacao, Qualidade e Inovacao / C. Sapareto, F. Fonseca. - Lisboa, 2005. - 321 p.
8. Покровский И. А. Основные проблемы гражданского права / И. А. Покровский. - М. : Статут, 1998. - 353 с. - Режим доступа : <http://civil.consultant.ru/elib/books>
9. Мальцев Г. В. Частные и публичные начала в общественной и правовой жизни: научная доктрина и практика / Г. В. Мальцев // Гражданское и торговое право зарубежных стран. - М. : МЦФЭР, 2004. - С. 718-759.
10. Дегтярев А. А. Процесс принятия и осуществления решений в публично-государственной политике: динамический цикл и его основные фазы / А. А. Дегтярев // Полис. - 2004. - № 2. - С. 23-37.
11. Посібник з участі громадськості / Проект "Голос громадськості", Міжнар. центр перспект. дослідж. - К., 2007. - 349 с.
12. Thompson F. The New Public Management / F. Thompson // Journal of Policy Analysis and Management. - 2007. - Vol. 16. - № 1. - P. 165-176.
13. Public Management: Institutional Renewal for the Twenty-First Century: Vol. 10 / Eds: Lawrence R. Jones and Fred Thompson. - Stamford (Connecticut), 1999.
14. Чельшев М. Ю. Взаимодействие гражданского права с публично-правовыми отраслями: (на примере права интеллектуальной собственности) / М. Ю. Чельшев // Актуальные проблемы права интеллектуальной собственности : сб. науч. трудов / отв. ред. М. И. Никитина. - Казань, 2007. - 417 с.
15. Сунгуров А. Ю. Публичная политика как поле взаимодействия и как процесс принятия решений / А. Ю. Сунгуров // Публичная политика. - 2005. - СПб., 2006. - 276 с.